

εὐφύως, συντεταγμένα. Οἱ δαιτυμόνες ἀπεχωρίσθησαν ἀλλήλων εὐχόμενος τῷ Συλλόγῳ, ὅστις τόσον ἀποτελεσματικῶς ἐργάζεται ὑπὲρ διατηρήσεως τῶν κλασικῶν σπουδῶν καὶ ἐκτὸς τούτου ὑπὲρ ἔργου φιλελευθέρων πολιτικῆς, πεντηκονταετηρίδα Ἰσῆς λαμπρότητος πρὸς τὸ νῦν πανηγυριζόμενον ἰωδηλαῖον.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ὁ ἐκ πτώσεως θάνατος.—Πολλοὶ θεωροῦσι τὸν ἐκπτώσεως θάνατον ὡς τὸ μείζονα περικλεῖον ἀγωνίαν εἶδος τοῦ θανάτου. Ἐν τούτοις ἐν διαλέξει αὐτοῦ ἐν Ζυρίχῃ, ὁ καθηγητῆς Χάιμ ἐκήρυξεν ὅτι ἐσφαλμένη ἐστὶν ἡ ἰδέα αὕτη. Τὸ πρῶτον ὅπερ δεόν νὰ παρατηρηθῆ κατὰ τὸν καθηγητὴν εἶναι ὅτι τὰ ὑποκειμενικὰ αἰσθήματα κατὰ τὰ διάφορα εἶδη τῶν πτώσεων εἶναι τὰ αὐτά. Πῶς δὲ ἀποδεικνύεται τούτο; Ὁ νεκρὸς δὲν δύναται βεβαίως νὰ ἡμιλήσῃ. Ἄλλ' ὑπάρχουσιν οἱ μὲν δυνηθέντες νὰ διαφύγῃ τὸν θάνατον, οἱ προσεγγίσαντες εἰς τὴν τῆς ἀναισθησίας κατάστασιν καὶ δυνηθέντες νὰ ἐκθέσωσιν ὅ,τι ἤρθάνθησαν. Ὁ καθηγητῆς Χάιμ, ὁ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν τῷ ζήτηματι τούτῳ καταγίνας βασιζει τὰς παρατηρήσεις αὐτοῦ ἐπὶ τῆς προσωπικῆς πείρας καὶ ἐπὶ πολλῶν περιπτώσεων, ἐπελθουσῶν οὐ μόνον ἐν ὄρεσιν ἀλλὰ καὶ ἐν πολέμῳ, ἐν βιομηχανικοῖς καθιδρύμασι καὶ ἐν σιδηροδρομικοῖς ἀτυχήμασι.

Ἐν πάσαις ταῖς περιπτώσεσι τὰ αἰσθήματα ἦσαν τὰ αὐτά ἢ μᾶλλον διέφερον κατὰ βαθμὸν. Τὰ αἰσθήματα ταῦτα δὲν εἶναι οἷα ὑποτιθέασιν οἱ ἀτυχήσαντες νὰ παραστῶσι μάρτυρες τούτου. Τὸ θῆμα δὲν αἰσθάνεται πόνον, οὔτε τρόμον παραλύοντα, ἀλλ' ἔχει πληρεστάτην συνείδησιν τῶν περὶ αὐτὸ τελουμένων. Ὁ χρόνος φαίνεται αὐτῷ μακρὸς. Ἐντὸς ὀλίγον μόνον λεπτῶν δύναται νὰ σκεφθῆ τὸσαῦτα, ὥστε νὰ δύναται ἐπὶ δλόκληρον ὄραν νὰ διηγήται τὰ κατ' αὐτά. Αἱ διανοητικαὶ αὐτοῦ δυνάμεις ἀναπτύσσονται μεγάλως. Ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς περιπτώσεσι τὸ παρελθὸν φαίνεται αἰφνιδίως ἐμφανιζόμενον καὶ ἀνεπισσόμενον ὡς δι' ἀστραπῆς. Πᾶσαι αἱ τοῦ βίου φάσεις διέρχονται πρὸ τοῦ ὅματός τῆς διανοίας, μηδενὸς μικροῦ ἢ ἀσημάντου διαταράσσοντος τὴν τοῦ παρελθόντος ταύτη ἀναπαράστασιν. Τότε δὲ ἀπαλοὶ ἤχοι πλήττουσι τὰ ὦτα τινός. Ἐμφανιζόμενοι ἅμα τῆς ἀναισθησίας ἐπελεύσει. Ἀκούει τις τὴν πτώσιν τοῦ σώματος, ἀλλὰ δὲν αἰσθάνεται αὐτήν. Ὁ κ. Χούμπερ, ὅστις ὑπέστη συνεχεῖς σφοδρὰς πτώσεις ἐν ταῖς Ἀλπεσι χωρὶς νὰ ὑποπέσῃ εἰς ἀναισθησίαν. Ἐμφαντικῶς κηρύττει ὅτι, ἀπὸ βράχου εἰς βράχον ἐκτινασσόμενος, οὐδένα ἤρθάνετο πόνον. Ταῦτόν συμβαίνει καὶ ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης, ἢ εἰς τὸ σῶμα εἰσοδος τῆς σφαίρας δὲν εἶναι ποσῶς ἐπαισθητή, ὁ δὲ στρατιώτης δὲν γινώσκει τὴν πληγὴν αὐτοῦ πρὶν ἢ ἴδῃ τὸ αἷμα ρέον ἢ μέλος τι αὐτοῦ παραλύσαν. Πρῶτωπα, ὧν πολλὰ μέλη εἶχον θραυσθῆ ἐκ πτώσεως ἀγνοοῦσιν ὅποια εἶναι τὰ παθόντα μέλη, μέχρις ὅτου πειραθῶσι νὰ ἐγερθῶσι τῆς θέσεως αὐτῶν.

Πῶς ὅμως δυνάμεθα νὰ ἐρμηνεύσωμεν τὸ παράδοξον τούτο φαινόμενον. Ἀναμφιβόλως ἐν τοιαύταις περιπτώσεσιν ὁ ἄρκρος διανοητικὸς ἐρεθισμὸς μέγα διαδραματίζει πρόσωπον καὶ εὐλόγως δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ πόνος ὑπνωτίζεται, οὕτως εἰπεῖν, ὑπὸ τοῦ ἐρεθισμοῦ ἐκείνου. Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς πτώσεως ἡ ὅλη διανοητικὴ ἐνέργεια ἀναπτύσσεται εἰς ὑπερβολικὸν βαθμὸν. Οὔτε ἴχνος ἀνητυχίας ἀναφαίνεται. Ἐν ἄκαρπῃ παρατηρεῖ τις τί συμβῆσεται ἢ τί εἶναι δυνατόν νὰ συμβῆ. Τούτο ὅμως δὲν εἶναι ποσῶς συνέπεια «παρουσίας τοῦ πνεύματος», ἀλλὰ μᾶλλον προῖον ἀπολύτου ἀνάγκης. Ἰδιάζουσα τις περιουλογοὶ καταλαμβάνει τὸ θῆμα. Θάνατος ἐκ πτώσεως διεγείρει σοβαρὰς σκέψεις ἐν τῷ πνεύματι τοῦ θύματος. Ὁ θάνατος οὗτος εἶναι τρομερὸς εἰς ἐκείνους μόνον, οἵτινες ὑπολείπονται, ἢ βεβηκίωτος ὄπως ὅτι οἱ οὕτως ἀποθνήσκοντες ἀποθνήσκουσι ἀνέλγητον θάνατον, δύναται νὰ παρηγορήσῃ αὐτούς.

Ἀποκάλυψις.—Ἐὰν ὑπάρχῃ θέμα εἰς ἐξέτασιν τοῦ ὁποίου οἱ τὰς διαλέξεις ποιούμενοι δύνανται νὰ ἐπιτρέψωσι μείζονα ἔντασιν τῶν τῆς φαντασίας αὐτῶν δυνάμεων παρ' ὅσην κατὰ τὴν ἀνέλιξιν ἐτέρων θεμάτων, τὸ θέμα τούτο εἶναι ἀναμφιβόλως τὸ τοῦ τέλους τοῦ κόσμου ἐν ᾧ ζῶμεν καὶ τὸ τῆς ἀλληλουχίας τῶν περιστάσεων, ὑφ' ἃς τὸ σοβαρὸν τούτο γεγονός ἐπελεύσεται. Ὁ διάσημος γάλλος ἀστρονόμος κ. Κάμιλλος Φλαμπαριὼν ἀνέπτυσεν ἐσχάτως τὸ θέμα τούτο ἐν Παρισίοις ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκρατηρίου καὶ ἀπεκάλυψε πᾶν τὸ ἀναγόμενον εἰς τὸ τέλος τοῦ κόσμου — ἢ μᾶλλον πάντα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὰ τέλη τοῦ κόσμου, καθὸς φαίνεται ὅτι τὸ μέγα γεγονός διαιρηθήσεται εἰς δύο, οὕτως εἰπεῖν, κεφάλαια. Τὸ πρῶτον τέλος ἐπελεύσεται διὰ πλανητικῶν διαταράξεων· κομήτης ἐμφανισθήσεται κατ' εὐθείαν ἐπὶ τῆς γῆς, μετὰ τούτο δὲ δλόκληρος ἡ γῆ ἀποθήσεται μεγάλη ὑδατώδης ἐπιφάνεια, ἧς προηγήθησεται ἡ ἐξαφάνισις τοῦ ἡλίου. Τὸ δεύτερον τέλος ἐπελεύσεται, καθὸς ὁ κ. Φλαμπαριὼν διαβεβαίωσεν, διὰ πυρὸς ἢ διὰ ψύχους. Ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ ἐξαφανισθήσεται διὰ τοῦ ὑπερβολικοῦ ψύχους, πᾶσαι δὲ αἱ πρωτεύουσαι τοῦ τότε κόσμου κατακλυσθήσονται ὑπὸ χιόνος καὶ πάγου. Ἡ συλλογὴ αὕτη χιόνος, πάγου καὶ ἀτμοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἦναι εὐρυτέρα καὶ μᾶλλον κολοσιαία παρ' ὅσον δύνανται τις νὰ φαντασθῆ, τὸ δὲ ψῆχος ὑπερ θὰ καταλάβῃ τὴν γῆν, ἔσται πολλῶν δριμύτερον καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐν ταῖς ψυχροτάταις τῶν χωρῶν γνωστοῦ. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ ἐξαφάνισις τοῦ ἡλίου, ἢ ἀναστολὴ τῆς κινήσεως τῆς γῆς καὶ ἡ ἐμφάνισις τοῦ βορείου σέλαος θὰ συμπληρώσῃ τὸ τέλος. Τὸ τέλος τοῦ κόσμου εἶναι γόνιμον καὶ ἐνδιαφέρον ἀντικείμενον σκέψεως καὶ θὰ διατελέσῃ τοιοῦτο ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν τῷ μέλλοντι.

Καταστροφεὶς τῆς θαλασσίας οὐμίχλης.—Ἐφευρέτης, ἰσχυρισόμενος ὅτι ἐφευρε τὸ καταστρέφον τὴν οὐμίχλην εὐρίσκεται, ἦδη ἐν Νέξ Γόρρη τελειοποιῶν τὴς λεπτομερείας τῆς ἀξιοσημειώτου αὐτοῦ ἀνακαλύψεως. Ὡς ἐπιτυχῆ παρίσταται τὰ ἐν Σένδη-Χούκ καὶ ἐν τῷ λιμένι τῆς Βοστώνης τελεσθέντα πειράματα. Ὁ ἐπιχειρήσας τὴν τῆς οὐμίχλης καταστροφὴν εἶναι ὁ Ε. Τζόνσον, κεφαλαιοῦχος ἐκ Πιτσβούργης. «Ἡ γρηγοροποιουμένη δύναμις» λέγει ὁ κ. Τζόνσον, «ἀποτελεῖ εἶδος ἡλεκτρικῆς ἐκκενώσεως· τὸ ἀποτέλεσμα εὐρίσκεται ἐν εὐθείᾳ ἀναλογίᾳ πρὸς τὴν πυκνότητα τῆς οὐμίχλης, τούτέστιν ὅσην πυκνότερα εἶναι ἡ οὐμίχλη τόση εὐχερέστερον διαλύεται ὑπὸ τῆς ἡλεκτρικῆς ἐκκενώσεως. Συνέπεια τούτου εἶναι τὸ ἔζη, ὅτι πυκνὴς ὑπαρχούσης οὐμίχλης εὐρύτερος χῶρος δύναται νὰ καθαρισθῆ διὰ τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ αὐτοῦ ποσῶ ἑνεργείας. Οὐδεὶς φάνεται ἡλεκτρικὸς σπινθῆρ καὶ οὐδεὶς κρότος ἢ ἐκρηξίς συνοδεῖ τὴν ἐκκένωσιν. Ὁ μέγιστος χῶρος δὲν ἠδυνήθημεν πρακτικῶς νὰ καθαρίσωμεν διὰ μιᾶς ἐκκενώσεως ἢ το 70,500 τετραγων. ποδῶν, ἢτοι περὶ τὰ δύο πλῆθρα, τοῦθ' ὅπερ σημαίνει 150 ποδ. περίπου πρὸς ἐκάστην διεύθυνσιν ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς ἐκκενώσεως. Τούτο ἐγένετο ἐν τῷ λιμένι τῆς Βοστώνης. Μετὰ μείζονος ἐνεργείας οἷα δύναται ἀμέσως νὰ ἐπιτευχθῆ ἐπὶ ἀτμοπλοίων τοῦ ὠκεανοῦ δύναται νὰ καθαρισθῆ ἡ ἀκαθάρσια τοῦ χώρου τούτου. Ἡ οὐμίχλη πίπτει ἐν εἶδει βροχῆς, ἢ δὲ ἀτμοσφαῖρα τοῦ καθαρισθέντος χώρου ἀποβαίνει εἰς ἄκρον καθαρὰ, ἢν τρόπον καὶ κατόπιν βροχῆς ἐν τῷ θέρει.

Ἡ περίοδος τῆς διαρκούς ἀπουσίας τῆς οὐμίχλης εἶναι πράγματι ἀπλῶς στιγμιαία ὡς πρὸς τὴν διάρκεια. Ἡ οὐμίχλη ἀμέσως ἀρχεται σχηματιζομένη καὶ πληροῦσα τὸν καθαρισθέντα χῶρον ἐκ τῶν πέριξ. Τούτο δὲ συμβαίνει τόσον ταχέως ὥστε ἐντὸς πέντε λεπτῶν ἐπικρατεῖ ἡ ἀρχικὴ κατάστασις. Ἐν τοῖς ἡμετέροις ἐν τῷ τῆς Βοστώνης λιμένι πειράμασι ἐπτά παρήλθον λεπτὰ πρὶν ἢ σχηματισθῆ ἐκ νέου ἡ οὐμίχλη. Βεβαίως ἀδύνατος ἡ πλήρης ἐξαφάνισις τῆς οὐμίχλης, διὰ διαδοχῆς ὅμως ἐκκενώσεων κατὰ διαλείμματα ἐκ δύο λεπτῶν ὁ περὶ οὗ ἀνωτέρω λόγος χῶρος διατηρεῖται ἐντελῶς καθαρὸς. Ἐν τέλει ὁ κ. Τζόνσον εἶπε: Ἀὐτὸν ἐπιθυμοῦμεν νὰ προσδῶμεν εἰς αἴτησιν προνομίου ἂν μὴ πρότερον βεβαιωθῶμεν περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἡμιγλοφθορέως. Ἦδη οὐδεμία δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία περὶ τῆς ἀποτελεσματικότητος αὐτοῦ. Ἐντὸς βραχέως τὸ μηχανημα θ' ἀποτελεῖ μέρος τοῦ ὄπλισμοῦ τῶν ἀτμοπλοίων τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Ὁ μεγαλύτερος ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος.—Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ πρώτου μυθιστοριογράφου Τουργκνεὲφ λέγεται ὅτι εἶναι ὁ μέγιστος τῶν

ζυγισθέντων ἔγκεφάλων, τοῦ δείκτου σημήναντος ὅτι τὸ βῆρος αὐτοῦ ἦτο ἀκριβῶς 2,012 γραμμαρίων. Ὁ ἔκτακτος ὄγκος τοῦ ἔγκεφάλου σαφέστερον κατανοήθησεται ὅταν πληροφορηθῇ ὁ ἀναγνώστης ὅτι ὁ μέσος ὄγκος τοῦ ἀνθρωπίνου ἔγκεφάλου δὲν ὑπερβαίνει ὡς πρὸς τὸ βῆρος τὰ 1390 γραμμάρια. Ὡς πρὸς τὸν ὄγκον δεύτερος ἐπέρχεται ὁ ἔγκεφαλος τοῦ φυσιολόγου Cuvier, ὅστις ἐξύγιζε 1800 γραμμάρια. Πολλὰ ὑπάρχουσι περιπτώσεις, καθ' ἃς ἔκτακτος διάνοια ἀπέδειξε κατόπιν βαρύντατον ἔγκεφαλον, ἀλλ' αἱ διαφοροὶ καθωρισμένοι στατιστικαί τοῦ βάρους τῶν ἔγκεφάλων, καταδεικνύσιν ὅτι ἄνδρες, αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις τῶν ὁποίων αὐδέποτε ἠμφισβητήθησαν, ἔσχον ἔγκεφάλους ὑστεροῦντας ὡς πρὸς τὸν μέσον ὄγκον καὶ τὸ βῆρος. Ὁ καρδινάλιος Μετσοφάντης, ὅστις ἐνόει πλείονας γλώσσας ἢ πᾶς ἄλλος ζήσας ἐν τῷ κόσμῳ εἶχε κεφαλὴν μικροτάτην, παρετηρήθη δὲ ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ τοῦ Ραφαήλ κρανίον ἦτο κατώτερον τοῦ μέσου ὄγκου κρανίων. Τοιοῦτο ἦτο καὶ τὸ κρανίον τοῦ Δίκενς, τοῦ λόρδου Βύρωνος καὶ τοῦ Καρόλου Λάμπ. Ἐκ τούτου καταφαίνεται ὅτι ἡ ὑπεροχὴ συνίσταται ἐν τῇ ποιότητι μᾶλλον ἢ τῷ ὄγκῳ τοῦ ἔγκεφάλου.

Ἑθιμοεῖς Ἀμερικανίδων.—Νέον μηνιαῖον περιοδικὸν γραφόμενον ὑπὸ γυναικῶν διὰ γυναικᾶς ἐνεφανίσθη ἐν Νέᾳ Ἰόρκῃ, ἐκδόσεως τῆς δεσποινίδος Ἑλεονώρας Κίρκ. Ὡς εἰς τῶν σκοπῶν αὐτοῦ ἀναφέρεται ἡ καταπολέμησις τοῦ καθεσθούλου ψεύδους ὅτι δῆθεν αἱ γυναῖκες μισοῦσι τὰς γυναῖκας. Κυρία τις, ἐπιστείλασα δημοσίευμα τι εἰς ταύτην καὶ γράφουσα περὶ τοῦ πένθους τῶν γυναικῶν ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ συγγενοῦς ἢ ἄλλου, κατακρίνει συνήθειάν τινα ἣν καλεῖ «πενθεῖν τιμητικῶς». «Ἐάν», λέγει ἡ κυρία αὕτη, «φέρητε πένθος ἐξωθεν (τούτέστιν ἐν τῇ περιβολῇ), πενηθορήσατε καθ' ὁλοκληρίαν καὶ μὴ νομίσητε ὅτι ἐπειδὴ ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν περιτετυλιγμένη, ἐπιτρέπεται νὰ φέρητε ροδόχρους περικνημίδας, καὶ ἐξ ἐρυθρᾶς φανελλᾶς μεσοφόρια. . . Ὁ ἄνεμος εὐχερῶς ἀνακαλύπτει τὰ κάτωθεν φερόμενα ταῦτα χρωματιστὰ εἶδη τῆς ἐνδυμασίας».

Μνημεῖον τῷ Τέλλῳ.—Ἡ ἑλβετικὴ ἐπιτροπὴ πρὸς ἴδρυσιν μνημείου τῷ γνωστῷ φιλοπάτριδι Γουλιέλμῳ Τέλλῳ ἀπεδέξατο τὸ σχέδιον τοῦ γλύπτου κ. Κίςλιγκ. Τὸ μνημεῖον στηθήσεται ἐν Ἀλτδωρφ. Ἡ ἐπιτροπὴ φρονεῖ ὅτι τὸ σχέδιον τοῦ Κίςλιγκ κάλλιστα πραγματοποιεῖ τὴν διαγραφείσαν ἰδέαν, τὴν κατατείνουσιν εἰς τὸ ἐξῆς ὅτι τὸ μνημεῖον ἔδει νὰ διατελῇ ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ λοιπὰ ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς ἀγορᾶς τῆς πόλεως ἐκεῖνης. Κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ Κίςλιγκ ὁ Τέλλος παρίσταται ἐν στολῇ ὄρεινῳ τοῦ Ὄρρη, κατερχομένου μετὰ τοῦ τόξου αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρου καὶ τοῦ υἱοῦ παραπλεύρας αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Μπύργκλεν, ὑπερπαρίσταται ἐν τῷ ὀπισθίῳ τμήματι. Τὸ βῆθρον κοσμεῖται ὑπὸ τεσσάρων ἀναγλύφων, παριστάντων ἀμοιβαίως τι ἐπὶ τοῦ μήλου τόξουμα, τὸ πήδημα ἐκ τῆς λέμβου, τὸν θάνατον τοῦ Γκέσελερ καὶ τὸν θάνατον τοῦ Τέλλου ἐν Σάχεμπαχ.

Αἱ τυρρηνικαὶ καὶ ἀρμενικαὶ γλώσσαι.—Ὁ ὡς αὐθεντία ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς γλώσσαις θεωρούμενος καθηγητὴς Βουῦγκε, ἀπηύθυνεν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς Μεξικαριστὰς τῆς Βιέννης, ἐν ἣ ἔλεγει:—«Ἐντὸς βραχέος θὰ δημοσιεύσω βραχὺ ἄρθρον ἐν τῇ «Ἐπιθεωρήσει τῶν Ἰνδογερμανικῶν σπουδῶν» τῇ ἐκδομένῃ ὑπὸ τῶν κκ. Βροῦγμαν καὶ Στράιτμπεργκ, ἐν ᾧ πειραθήσομαι νὰ ἐρμηνεύσω τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ ἐνεστώτος καὶ τοὺς παρῳχημένους γρόνους τοῦ ἀρμενικοῦ ρήματος. Τανῦν ἐνασχολοῦμαι ἐν τῇ μελέτῃ τυρρηνικῶν τινῶν ἐπιγραφῶν, ἐσχάτως ἀνακαλυφθεισῶν ἐπὶ τῶν ἐπιδέσμων τυρρηνικῆς μουμμίας. Ἐν τῷ ὑπὸ τὸν τίτλον «Αἱ τυρρηνικαὶ καὶ ἀρμενικαὶ γλώσσαι» ἔργῳ μου ἐκφράζω τὴν γνώμην ὅτι ἡ τυρρηνικὴ γλῶσσα ἔχει πολλὴν τὴν σχέσιν πρὸς τὴν ἀρμενικὴν· δύναται δὲ νὰ θεωρηθῇ ἔτι ὡς διάλεκτος, μακρόθεν συγγενεύουσα πρὸς τὴν φιλολογικὴν ἀρμενικὴν. Πιστεύω ὅτι δυναθήσομαι νὰ ἀποδείξω ἐπαρκῶς τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης μου, ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ δι' ἐρμηνείας τῶν ἀνωτέρω μνημονευομένων ἐπιγραφῶν».

Σχέδις τῆς ἐνασχολήσεως πρὸς τὸ χροῶμα τῆς κόμης.—Περίεργος ἀνακάλυψις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ διδάκτορος Μπέδδο, ὅτι δηλαδὴ ἄμεσος ὑπάρχει σχέσις τῶν ἀσχολιῶν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ χροῶμα τῆς κόμης αὐτοῦ. Οὕτω λέγεται ὅτι ἀσυνήθης ἀριθμὸς προσώπων μετὰ μελαίνης εὐθείας κόμης καταλαμβάνει τὰ ὑπουργεῖα, ὅτι οἱ

ἐρυθρὸν τὸν μύστακα ἔχοντες εἶναι ἀρμόδιοι νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς θήρας καὶ τὰ τοιαῦτα καὶ ὅτι οἱ ὑψηλοὶ, ρωμαεῖοι, ξανθότριχες καὶ μακροκέφαλοι ἀποτελοῦσι τοὺς πλείστους τῶν περιγητῶν καὶ μεταναστῶν. Τοιοῦτος ἦτο ὁ φυσικὸς τύπος τῶν Γερμανῶν, οἵτινες μετέσχον τῆς ἀνατροπῆς τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους· φαίνεται δ' ὅτι τοιοῦτος ἦτο καὶ ὁ τῶν ἡγετῶν τοῦλάχιστον τῶν Γαλατῶν, οἵτινες συνήκισαν τὴν Γαλατίαν καὶ συναπήγαγον εἰς τὰ ἴδια τοὺς θησαυροὺς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰταλίας· τανῦν ὅμως ἔχει πλείονας ἀντιπροσώπους παρὰ τοῖς Σκανδιναυοῖς καὶ λοιποῖς ἢ παρ' ἄλλοις λαοῖς. Λέγεται πρὸς τούτους ὅτι τὸ χροῶμα τῶν πτερῶν τῶν καναρίων καὶ λοιπῶν κελαδούντων πτηνῶν δύνανται ἰκανῶς νὰ μεταβληθῇ πρὸς τὸ ἐρυθρὸν ἢ πορτοκαλόχρουν, ἀνταῦτα τραφῶσι δι' ἀρωματικῆς καὶ ἐρεθιστικῆς τροφῆς—ἐρυθροῦ πεπέρους καὶ τῶν παραπλησίων. Ὁ αὐτὸς διδάκτωρ Μπέδδο φρονεῖ ὅτι δυνατόν εἶναι καὶ αὐτὴ ἡ παραγωγὴ τῆς χρωματικῆς οὐσίας τῆς κόμης ν' αὐξηθῇ διὰ διαίτης, ἐλαφρῶς ὑπερεθιζούσης τὰ παράγοντα αὐτῆν ὄργανα.

Στρατιωτικὸς χάρτης τοῦ Πεκίνου.—Ὁ στρατηγὸς σίρ Ροβέρτος Βύδδαλφ ἀφηγεῖται πῶς μυστικῶ τῷ τρόπῳ κατηρτίσθη στρατιωτικὸς χάρτης τοῦ Πεκίνου. Κατὰ τὸν Σινικὸν πόλεμον τοῦ 1860, ἐν ᾧ ὑπηρέτησεν ὁ σίρ Ροβέρτος, ὁ ἀγγλικὸς στρατὸς μεγάλας ἀπήνησεν δυσχερείας ἐπὶ τῇ ἐλλείψει χάρτου τῆς πόλεως. Συνέβη ὅμως ὥστε ἡ ρωσικὴ ἐν Πεκίνῳ πρεσβεΐα νὰ κατορθώσῃ ἀκριβῶς πρὸ ὀλίγων μόνον μηνῶν νὰ καταρτίσῃ χάρτην τοιοῦτον παρὰ τὴν μετὰ φθόγου ἐπιτήρησιν τῶν Σινῶν. Οἱ Ρῶσοι δηλ. εἶχον στείλει ρῶσον ἀξιωματικόν, ἐντὸς μικρᾶς κλειστῆς ἀμάξης, ἐξ ἐκεῖνων, ἄσπερ χρησιμοποιοῦσιν οἱ Σῖναι πρὸς περιαγωγὴν τῶν γυναικῶν, εἰς τρόπον ὥστε καὶ ὁ ἀξιωματικὸς αὐτός νὰ μὴ φαίνεται εἰς τοὺς ἐν τῇ πόλει· ἐν τῷ τροχῷ τῆς ἀμάξης ταύτης εἶχε προσαρμοσθῆ δεῖκτης. Προχωρῶν ὁ ἀξιωματικὸς διὰ τῆς ἧς ἐπέβαινε ἀμάξης μέχρις ἀποστάσεώς τινος εἰς ὁδόν, διασταυρουμένην ὑπὸ ἄλλης π.χ. ἐχρησιμοποίησε τὸ ὄργανον ὅπερ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ· εἶτα προύχρει εἰς τὴν ἄλλην ὁδὸν καὶ τοιοτοτρόπως κατήρτισε πλήρη χάρτην τοῦ Πεκίνου μετὰ πασῶν τῶν λεωφόρων καὶ ὁδῶν ἐν τε τῇ Ταρταρικῇ καὶ τῇ Σινικῇ πόλει. Ὁ στρατηγὸς Ἰγνάτιεφ, προσέφερε τὸν χάρτην τοῦτον εἰς τοὺς Ἄγγλους πρὸς χρῆσιν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνην εἰς τοὺς στρατοὺς δὲν ὑπῆρχον προσκεκολλημένοι καὶ φωτογράφοι, ὡς συμβαίνει σήμερον, ἰταλὸς ὅμως φωτογράφος, ἐρασιτέχνης, ἀκολουθήσας δὲ τὸν ἀγγλικὸν στρατὸν δι' ἰδίου αὐτοῦ σκοποῦς, ἐνασχοληθεὶς ἐν τῇ φωτογραφίᾳ τοῦ χάρτου, παρεσκεύασε πολλὰ τούτου ἀντίτυπα, ἄπερ μεγάλως ἐξυπηρέτησεν τὰ πολεμικὰ σχέδια τῶν Ἄγγλων.

Νέος Ὀβελίσκος.—Ὁ ἐπιθεωρητὴς τῶν ἐν Βενεβέντῳ τῆς κάτω Ἰταλίας ἀνασκαφῶν καθηγητὴς Μεομαρτίνη, ἀνεκάλυψε σπουδαῖον τμήμα ἀρχαίου ὀβελίσκου, καθ' ὁλοκληρίαν κεκαλυμμένου ὑπὸ ἱερογλυφικῶν. Ἐπειδὴ δὲ πρό τινος εὗρέθησαν καὶ ἄλλα τεμάχια ἀνήκοντα προφανῶς εἰς τὸν αὐτὸν ὀβελίσκον, συνενομένων πάντων ἀποτελεσθήσεται ὁλόκληρος ὀβελίσκος. Οἱ ἀρμόδιοι ἐπιδοθήσονται ἤδη εἰς ἀνάγνωσιν τῶν ἱερογλυφικῶν τούτων.

ΤΑΜΑΡΗ

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν ἐνός τῶν εἰς τὸν Καύκασον ταξιδίων μου, λέγει εἰς τῶν περιγητῶν, τυχῶν τῆς εὐκαιρίας νὰ διατρίψω ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐν ταῖς διαφόροις κωμοπόλεσι καὶ τοῖς χωρίοις, πολλὰς ἤκουσα ἀφηγήσεις περὶ τῆς μεγαλειτέρας βασιλείας τῆς Γεωργίας, Ταμαρῆς, βασιλευσάσης ἐν τῇ γῶρᾳ ταύτῃ κατὰ τὴν πρώτην πεντηκονταετίαν τοῦ 18 αἰῶνος καὶ ἐπαυξήσεως τὰ μεθόρια τοῦ βασιλείου αὐτῆς.